

ПЪТЕПИС ИЗ ЕВРОПА НА СТОП

Недялка Иванова

Запознахме се във форум за пътуване на стоп. Явно на всички ни се искаше да попътуваме извън България това лято, вместо класическото море. Или освен него. Всеки можеше да отдели горе долу един месец за това начинание и оригиналната идея беше да се стигне до Ирландия, но поради ред причини се отказахме и решихме последна дестинация да ни бъде Амстердам. Видяхме се няколко пъти в София за да уточним маршрута и след един месец се изясни датата на тръгване и всичко останало. Искахме да останем по няколко дена във Виена, Прага, Кьолн и Амстердам. По план трябваше да си уредим безплатно спане с т.н. *каучсърфинг* (<http://www.couchsurfing.org/>), тъй като разполагахме с ограничено количество пари. А и не само - друго е да поговориш с местните и да прекараш с тях в тяхната къща няколко дена. Взехме си всеки по един спален чувал, шалте, две палатки и и бяхме готови :)

Пътувахме четири човека, разделени по двойки.

Палец. Шапка. Хавлия...класика :) Карта на Европа (остава хубав спомен, ако не я забравиш в някой камион или кола, както направих с моята :) ...Видя се, че здрави и удобни обувки са също важни, защото много километри бяха минати и пеша. Тук много ми се иска да допълня и лека раница, но тъй като това на нас не ни се случува, няма да отговаря на истината. Като сложиш храна за първите няколко дни, няколко резервни тениски и дрехи за студено, спален чувал.. споменах ли консерви, русенско варено, бутилка домашна ракия. Трудна работа. Е, ние тръгнахме на 8 август, понеделник, 7:00ч. (с половин час закъснение от уречения час ;) срещата беше на метростанция „Сливница“, а от там с автобус 42 до изхода за Драгоман. О, да не забравяме картонените табели в комплект с маркер. Тук те влизат в действие.

И така паркирали сме се в страни от пътя. Аз и Петър и малко зад нас - Росен и Боян. Започваме да чакаме. Какво ли ще стане сега? Хм.

Малко след София...

Скоро се питаме - кога ли ще стане...
 Незнам защо зациклихме толкова там преди този Драгоман. С триста мъки с Петър се добираме на 12км. от границата със Сърбия - т.н. "кпш Калотина". Другите остават някъде назад след нас и знаем, че няма да ги видим в следващите няколко дни. Какво ли ще стане с тях, как ли ще ги отведе стопанджийския вятър до Виена, където е уговорката да се срещнем след няколко дена. Незнаем, но нас ни отвя най-напред един тир до Любляна, Словения, с който прекарахме незабравими цели два дена и една нощ. Имам предвид спането в тира - клюмането на предната седалка, а аз отзад на леглото сред нашите две раници, шалтета и одеялата на шофьора. Това беше също и първата ни нощ на палатка, разпъната в градинката на мотел, част от целия комплекс на бензиностанцията, която нашия шофьор избра за почивка през нощта.

Шофьорите на тир поне в едно са неотразими - винаги имат нещо, с което да те почерпят. Най-често с цигари, особено ако се намираме в или около България, защото ако не знаете в Сърбия можете да се сдобиете с наистина евтини цели стекове цигари. Какво още ни гостиха тези мили хора, които прекарват дни и дни по пътищата и именно затова се запасяват с добри количества припаси. Бира. Ммм, студена „Ариана“! Ред Бул - незаменим, спаси ни веднъж от неизбежно заспиване, когато се приближихме вече (останали само двамата) с Боян от Хърватска. Да не говорим за невероятния омлет, който същия този турски шофьор ми сготви в 3ч. през нощта докато Боян спеше на най-горното легло в кабината. Той самият не яде много, защото му предстояха още доста часове път и се страхуваше да не му се доспи, но отдели доста време да го сготви наистина майсторски. Омлет с кашкавал

и червен пипер - можете да си представите колко изумително вкусно ще ви се стори това, след като сте прекарвали няколко дни по пътищата единственото с овесени бисквити, хляб, кетчуп и евтин наденицоподобен колбас. И то в съвсем ограничени количества. Превъзходно. Говорихме си за баклава и за локум, но разговора отслабна след като той ми поиска телефона и твърдеше, че ще ми се обади да ми даде някаква си монета от древни времена, която той беше изкопал, за да я покажа на моя приятел иманяр.. Сори, ама не. Още не ми се е обадил де и дано да не ми се. Няма значение. Интересно е да спомена, че той имаше някаква машинария, с която пренастройваше апарата за отчитане на часовете и километрите и го „лъжеше“, че кара толкова, колкото позволява закона. С нас кара повече от 24 часа без да спи, а като ни остави в София продължи за Истамбул и твърдеше, че няма да спи. Пихме доста кафета с него. Но добре, че беше той. На края на нашето пътешествие съвсем нямахме търпение да се приберем на родна земя.

Но да не се отклоняваме.

От Любляна ни взе кола до малко градче, близо до словенската граница с Австрия - Марибор. Почивка за по една бира и отново на път. Пристигаме на "бензинска станция" до границата, но е 3 посред нощ и опъваме палатката. На сутринта се уреждаме с кола до Виена - директно. Е, така де, не е зле. Стоварват ни баш на централната Mariahilfer Strasse, която се оказва наша територия за следващите 4 дни. Това е голяма търговска улица, тротоарите са претъпкани с хора, а по самата улица гъмжи от коли. Напомня леко на нашата Витошка, но е потясна и няма трамваи, а и е по-дълга. Скоро разбираме, че това е основна артерия на града и сме изкарали голям късмет, че ни свалиха точно на нея. Не губим време, гладни сме. Докато пътуваш не огладняваш толкова, просто не мислиш за това, а и нямаш време да застанеш, да бръкнеш в раницата и да разотваряш разните там запаси. Къде

ти! Покрай тебе препускат множество коли, а с тях и възможностите да стигнеш закъдето си тръгнал. Е, зависи колко си гладен! Та сега усетихме глад най-сетне. Хапваме спокойни и доволни, че сме достигнали първата точка от маршрута. Не сме само ние. До нас имаше цяло семейство, които също си бяха наизвадили кутии с паста и обядваха. От другите двама (стопаджии) получаваме SMS, че ще пристигнат след няколко часа, и се разбираме да се чакаме на входа на Пратера.

Прочутото Виенско колело, Пратера

Планът с каучърфинга за Виена се провали в последния момент и трябваше спешно да се сдобием с легла в хостел. Изкарваме късмет. Някой се беше отказал от резервацията си и имаше места за нас в горе долу прилично място в самия център, на 5мин. от всички забележителности.

Росен и Боян пред входа на Пратера, разказваме си един през друг как сме стигнали до тук.

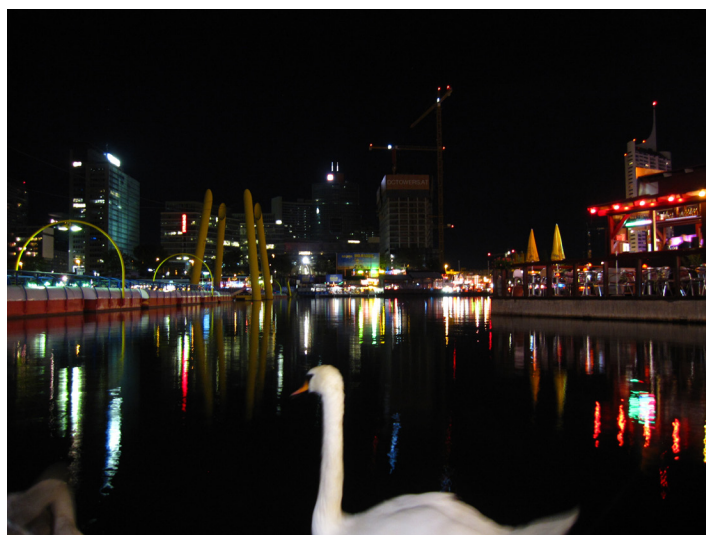
Прекарваме няколко дена из белите ренесансови сгради на Виена - бели и чисти, все едно сега са ги съградили. Това прави още по-голямо впечатление след като три дена пред очите ни са били само магистрали, бензиностанции, коли и камиони. Контрастът в съзнанието ни е голям. Не случайно наричат най-големия и главен град на Австрия „Европейската културна столица“ - тук има около 70 театъра, 4 опери, няколко музикални сцени и около 100 музея, устройват се безброй фестивали в различни сфери на изкуството и се организират шумни празненства на открито, съпроводени с много традиционна, класическа и модерна музика. Виена е част от Световното културно наследство на ЮНЕСКО, наследник на бурно историческо минало. Обикаляме до късно. Возим се на трамвай само за да видим как е по виенски, а иначе метрото ни стана като лично превозно средство. Не можахме да опитаме виенско кафе, но пък си разделихме парче захар.

Искахме да разгледаме колкото се може повече неща, но в същото време бяхме и доста уморени от пътя. Въпреки това видяхме невероятните сгради на Операта, Императорският комплекс „Хофбург“, Парламента (с гръцка класическа архитектура) със статуята на богинята Атина Палада отпред, Кметството, Императорският театър

Боян - в захлас, Росен проучва

(Burgtheater – вторият най-стар в Европа), Държавният университет и Народният театър (Volkstheater), обширният градски парк (Volksgarten) с паметника на великия композитор Волфганг Амадеус Моцарт. Една вечер отделихме за разходка из островите и мостовете на река Дунав.

Един цял ден отиде за двореца Шонбрун - бароков замък, издигнат през XVI в. и свидетелстващ за могъществото и богатството на Хабсбургите, заедно с величествените градини около него. Всички тези неща са страшно впечатляващи и си заслужават да се видят на живо. Чувствахме се доволни, че сме там и чак не ни се вярваше.

- Глориета в двореца Шонбрун

Някой ме е хванал в момент на съмнение - "абе тия наистина ли знаят накъде отиваме ?!"

Поемаме към Прага. Най-трудното на стопа в чужда страна е да намериш добра бензиностанция, на която да застанеш и да разпитваш хората дали ще те вземат и накъде пътуват. Това ни изморяше най-много. Нямахме много ясна представа как се стига извън градовете и това ни отнемаше най-много време, почти цял ден за да се позиционираме добре. Напуснахме Виена и се запътихме към Hollabrunn с влак, както ни упътиха. От там с друг влак към Korneuburg. Тук със Боян ни провървя (сега се падаше да пътувам с него, аз като единственото момиче в компанията трябваше да се редувам със всички :). Взе ни един немец, който бъкел не говореше английски (което не е често срещано, повечето, дори и възрастни австрийци или германци нямаха проблеми с английския) а пък и ние никак не знаем немски, та се разбирахме с много кимане и подразбиране на смисъла от къде чути, недочути откъслечни думи. Поне караше бързо и стигнахме в Прага за 3,5 часа.

В Прага беше интересно. Там ни се случиха доста непредвидени и леко екстремни неща. Останахме без подслон за през нощта и се наложи да спим на жп гарата, след като така и не успяхме да се уредим с каучсърфинг. Търсихме hostel, но всички в центъра бяха заети. И така решихме, нямаше какво да се лутаме повече из града с тежките раници, а освен това почваше да вали. Гарата в Прага е много голяма и впечатляваща, но

полицайте не ни позволиха да останем дълго там. За сметка на това пък бяха доста учтиви в молбата си да напуснем. Представлява две дъгообразни халета, залепени едно за друго. Доста сходна с тази в Хамбург, а и сигурно не само с нея, но доста по-голяма.

туването до тук като цяло затова и нямахме желание да разглеждаме града извън това, което беше в центъра. Но естествено, каквото видяхме си струваше идването и беше невероятно впечатляващо.

С малко помощ от местни успяхме да се сдобием със стая в нещо, която беше вероятно най-големия (а вероятно и най-посредствения) хостел в Прага. Затова и намерихме свободни места и то на приемлива цена. Представляваше сграда, като голямо училище, а стаите бяха с високи тавани и в тях имаше толкова бюра, колкото и легла. Точно като в общежитие. Нямахме нищо против, довилни бяхме на каквото и да е, стига да имаше къде да се спи. От този хостел ни пратиха в един друг, също толкова странен, в който се настанихме за три вечери. Мисля, че вече бяхме натрупали доста умора от пъ-

Пражкият замък с Карловия мост отвеждащ до него, където се загубих из тълпата. Мостът е атракция сам по себе си заради многото статуи от двете му страни. На всеки 4, 5 метра има улични музиканти и търговци на ръчно изработени украшения и сувенири. Ние самите имахме идея да свирим на улицата за пари, но не бяхме сигурни дали е позволено и не искахме да ни глобят. Питяхме полицайте, но орговорът беше отрицателен и така, този план пропадна или по-точно остана да чака Амстердам, където вярвахме, че всичко е позволено :) и наистина е така от части...

Прага наистина е златна. Бирата им е наистина горчива, имам предвид Pilsner Urquell. Сградите наоколо излъчват усещане за много история, за отминали времена, за приказност. Всяка една сграда, всяка една улица и кътче изглеждат уникални. Ние се разходихме най-вече из Стария град, който е част от центъра, където са живеели първите заселници. Към 14 век император Карл Четвърти нарежда той да бъде разширен и така около него се оформя един "нов" град, като двете части са разделени от улица „На Пржихоупе“. Там се намират и известните туристически атракции като Староместкият площад, намиращ се между Вацлавака и Карловия мост. На площада е издигнато старото кметство, прочуто с кулата с астрономическия часовник и готическата църква Дева Мария пред Тин. Интересното е, че тя е главна църква за района от 14 век до сега. Карловият мост е прочут исторически мост,

който свързва двата бряга на река Вълтава. Строежът му започнал през 1357 година и приключил в началото на 15 век. Той е дълъг около 516 метра и целият е осеян с множество статуи и скулптури на светци в бароков стил. От източната страна на Вълтава се намира т.н. Малък град, който представлява множество тесни и стръмни улички и сгради с автентичен външен вид. Тук е и прочутият Пражки замък, който е бил резиденция на чешките владетели от 10 век нататък, а от 1918 година на президента на Чехия. Към двореца принадлежи и една от най-големите и внушителни катедрали в света, чието построяване започнало през 14 век и продължило до към края на 19 век. Нейните високи кули се забелязват от много далече и тя е един от най-значимите символи на Прага. В Прага имаше много руснаци, българи също – попаднахме на двама, които рабо-

теха в два различни магазина за сувенири из главните улици. Единият ни предложи отстъпка като разбра, че и ние сме българи. Поговорихме си с тях и те ни споделиха, че в Прага е по-добре и че се прибират в България само по празници или на почивка. Имаше също групи от американци и азиатци предвождани от гидове, държащи високо над себе си цветни чадъри за ориентир на туристите.

Почти 10ч. е, чакаме Боян да си купи дъждобран и потегляме към магистралата. Дано да я намерим лесно този път. Нов ден – нова дестинация за достигане. Кьолн! Добрата новина е, че най-сетне щастието ни се усмихна и имаме две вечери каучсърфинг там. В последствие вечерите се увеличиха до цели четири, йей!

To be continued...

